

Arrest

nr. 162 611 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. KLINGELEERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit de stad Galkayo (provincie Mudug), de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de stamfamilie van de Dir behoren. U bent minderjarig verklaard, maar beweert zelf meerderjarig te zijn. In de 9de maand van 2010 zou u voor het eerst door Al-Shabaab leden zijn benaderd. Zij zouden u op een avond gedwongen hebben in hun auto te stappen en u duidelijk hebben gemaakt dat zij uw steun nodig hadden bij het voeren van de jihad. U zou immers omwille van uw liefde voor voetbal een bekend en populair figuur zijn geweest bij de jongeren in de buurt. U zou wat bedenktijd hebben gevraagd en naar huis teruggekeerd zijn. De dag na uw gesprek met Al-Shabaab zou u niet naar school zijn geweest. Twee dagen later zou u zijn opgebeld met de boodschap dat Al-

Shabaab nog steeds wachtte op uw antwoord, waarop u hen duidelijk zou hebben gemaakt niet bereid te zijn geweest zich bij hun groepering aan te sluiten. Al-Shabaab probeerde u tevergeefs nog van mening te doen veranderen, maar u zou de telefoon hebben opgehangen. Enkele dagen later zou u echter opnieuw door deze groepering zijn gecontacteerd met de beschuldiging dat u een ongelovige was en dat u hiervoor zou worden gestraft. Enkele dagen na dit laatste gesprek zou u op een avond aan een voetbalmatch hebben deelgenomen. Na de match zou u onderweg naar huis door twee gewapende mannen zijn achtervolgd en beschoten. U zou aan uw hand zijn geraakt, maar uiteindelijk toch veilig uw huis hebben kunnen bereiken. Sinds deze beschieting zou u nog zijn gebeld met de boodschap dat u de volgende keer minder geluk zou hebben. U zou na zonsondergang dan ook steeds binnenshuis zijn gebleven. In de 10de maand van 2010 zou de wagen waarin u zich met twee andere personen bevond door een explosie zijn getroffen. U zou zwaargewond wakker geworden zijn in het ziekenhuis. Midden 2011 zou u uit het ziekenhuis zijn ontslagen. U zou nadien ongeveer drie maanden hebben verbleven in het dorp Towfeh, waar u stamleden wonen hebt en waar u op traditionele wijze verder verzorgd kon worden. Al-Shabaab zou pas later te weten zijn gekomen dat u de explosie had overleefd. Zij zouden uw moeder hebben opgebeld waarna zij u uit angst uit Towfeh weghaalde en terugbracht naar Galkayo, waar jullie meteen naar een ander huis zouden zijn verhuisd. U zou zich er een tijdje hebben schuilgehouden en van zodra uw gezondheid het toeliet, vatte u opnieuw uw studies aan. Hoewel Al-Shabaab niet wist waar u zich precies bevond, zouden zij wel hebben geweten dat u terug in Galkayo was. Zij zouden u nog één à twee keren hebben opgebeld met de boodschap dat zij u niet met rust zouden laten. Op een avond in 2013 zou uw moeder u naar een dichtbij zijnde winkel hebben gestuurd, maar van zodra u de deur uitkwam, zou u zijn beschoten. Nadien zou u ongeveer twee maanden opnieuw in het dorp Towfeh hebben verbleven. Uw moeder zou zijn opgebeld door Al-Shabaab, maar zij zou uw verblijfplaats niet hebben vrijgegeven. Al-Shabaab zou ermee hebben gedreigd uw vader te doden indien zij u niet vonden, waarna ook hij zou zijn gevlucht. Uw moeder zou u uiteindelijk terug hebben gehaald naar Galkayo, waar u van het ene naar het andere huis zou zijn getrokken. Er werd besloten dat u beter het land kon verlaten en uw moeder zou daartoe het geld hebben verzameld via jullie stamleden. U zou in mei 2014 naar de Somalische stad Hargeysa zijn vertrokken en er een maand bij de smokkelaar hebben verbleven. Daarna zou u per vliegtuig uw reis richting uw Europa hebben verdergezet. U diende uw asielaanvraag in België in op 1 augustus 2014.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een medisch attest neer d.d. 23/09/2014.

Sinds uw vertrek uit Somalië zou u nog om de twee à drie maanden contact hebben met uw moeder, die nog steeds in jullie huis in Galkayo woont. Volgens haar zou Al-Shabaab nog vaak zijn langsgelopen op zoek naar u.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

De verklaringen die u hebt afgelegd over uw problemen met Al-Shabaab bevatten immers heel wat tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag onderuit halen.

Zo zijn uw verklaringen over uw eerste ontmoeting met Al-Shabaab niet coherent. Gevraagd naar de inhoud van dit gesprek verklaarde u bijvoorbeeld aanvankelijk dat Al-Shabaab uw coach, die voor een buitenlandse instantie werkzaam was, wou vermoorden (gehoorverslag CGVS, p. 9). Wanneer even later tijdens het gehoor opnieuw wordt ingegaan op de inhoud van uw eerste gesprek met Al-Shabaab, vermeldt u wel dat zij u wilden gebruiken om mensen te vermoorden, maar dat het niet zover was gekomen dat Al-Shabaab u vertelde wie zij specifiek wilden vermoorden (gehoorverslag CGVS, p. 19). Wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat u eerder nog had gesproken over uw coach, verandert u plots uw verklaringen door te stellen dat het uw coach was die u toevertrouwd had verschillende keren door Al-Shabaab te zijn benaderd (gehoorverslag CGVS, p. 19-20). Dat dit zo zou zijn, is op zich ook tegenstrijdig met uw eerdere bemerking dat mensen die door Al-Shabaab werden benaderd dit niet doorvertelden aan anderen (gehoorverslag CGVS, p. 18). Hiermee geconfronteerd, verdraait u opnieuw uw verklaringen door te stellen dat uw coach niet had gezegd dat hij door Al-Shabaab werd benaderd, maar dat hij 'door mannen' werd benaderd en dat hij dacht dat het om een grapje van jullie ging (gehoorverslag CGVS, p. 20).

Deze tegenstrijdigheden en het feit dat u uw verklaringen voortdurend aanpast naargelang de vraagstelling, doen ernstige afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Verder beweert u enkele dagen na deze eerste ontmoeting met Al-Shabaab op een avond samen met uw vrienden naar een voetbalmatch te zijn geweest en nadien te zijn beschoten (gehoorverslag CGVS, p. 10). Het is in de context van uw asielaanvraag echter bijzonder opmerkelijk dat u zich zo snel na uw ontmoeting met Al-Shabaab zomaar 's avonds buiten zou begeven. U zou bovendien in de korte periode tussen uw eerste ontmoeting met Al-Shabaab en uw beschieting nog enkele keren zijn opgebeld en met

uw leven zijn bedreigd (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Dat u verschillende keren bemerkt 'erg bang' en 'in shock' te zijn geweest na deze verschillende aanvaringen met Al-Shabaab, maakt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan het idee dat u die avond 'al deze ellende was vergeten' en dat u er niet bij stil had gestaan dat Al-Shabaab u die avond had kunnen aanvallen (gehoorverslag CGVS, p. 9-10, 18, 20 en 21-22). Dat u bovendien wist dat Al-Shabaab vooral 's avonds toeslaat, draagt bij aan de ongeloofwaardigheid van het idee dat u zich die avond zo onvoorzichtig op straat zou hebben begeven (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 27).

Over de explosie die enkele weken later plaatsvond en waarvan u beweert het doelwit te zijn geweest, is het verder heel vreemd dat u wel weet dat de jongen die achterin de wagen zat werd gedood, maar dat u niet blijkt te weten of uw coach, die achter het stuur zat, al dan niet omkwam (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 23). Dat u dit nooit zou zijn te weten gekomen is bijzonder ongeloofwaardig, aangezien u beweert tijdens uw langdurig verblijf in het ziekenhuis nog verschillende bezoeken te hebben gehad van uw voetbalvrienden en u nadien nog een heel lange tijd in Galkayo hebt gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 10-11 en 29).

Voorts beweerde u aanvankelijk tot tweemaal toe dat u in de periode tussen uw beschieting en de explosie 'verschillende keren'/'vaak' werd opgebeld door Al-Shabaab (gehoorverslag CGVS, p. 10). Later tijdens het gehoor komt u dan echter op deze woorden terug door te zeggen dat u weet dat u slecht één keer werd opgebeld in deze periode (gehoorverslag CGVS, p. 23). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, blijft u erbij slechts één keer te zijn gebeld (gehoorverslag CGVS, p. 23).

Verder zijn ook uw verklaringen over het contact dat uw moeder met Al-Shabaab had terwijl u voor de eerste keer in Towfeh onderdook tegenstrijdig. U verklaarde hierover aanvankelijk dat uw moeder eerst door Al-Shabaab werd gebeld met de vraag waar u zich bevond, dat zij nadien naar Towfeh was geweest en dat Al-Shabaab er op die manier was achter gekomen dat u zich daar bevond. Daarom zou zij nadien een 2de keer opgebeld zijn met de boodschap dat zij wisten dat u zich in Towfeh bevond, waarna uw moeder u uit het dorp zou hebben weggehaald (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Even later beweert u dan weer dat uw moeder u na haar bezoek in Towfeh meteen terug meenam naar Galkayo en dat zij naar uw weten slechts één keer door Al-Shabaab werd gecontacteerd (gehoorverslag CGVS, p. 25-26). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, meent u dat zij toch twee keren werd gebeld (gehoorverslag CGVS, p. 26). Verder is het helemaal niet aannemelijk dat Al-Shabaab uw moeder duidelijk zou maken dat zij niet wisten waar u verbleef, maar dat uw moeder u alsnog uit Towfeh zou weghalen om terug in Galkayo te gaan wonen en dat op een kleine 10 minuten van jullie vroegere woonplaats (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 25).

Tot slot dienen er ook enkel bedenkingen te worden gemaakt bij de laatste beschieting waarvan u meent het doelwit te zijn geweest. Zo is het heel twijfelachtig dat u zich enkele dagen na een telefonische bedreiging opnieuw 's avonds buiten zou begeven, wetende welk risico dit kon inhouden en welke aanvallen u eerder al had doorstaan (gehoorverslag CGVS, p. 27). U meent meteen te zijn beschoten van zodra u zich in uw deuropening bevond (gehoorverslag CGVS, p. 27). In dit licht dient dan ook de vraag te worden gesteld hoe de leden van Al-Shabaab – die klaarblijkelijk op u stonden te wachten – konden weten dat u zich net die avond buiten zou begeven aangezien u normaalgesproken altijd vanaf de middag thuis bleef. Ook u geeft geen antwoord op deze vraag (gehoorverslag CGVS, p. 27). Verder is het bijzonder bedenkelijk dat – net zoals de eerste keer dat u werd beschoten – Al-Shabaab welk klaar stond om u te bekogelen, maar dat zij u opnieuw niet hebben kunnen raken. Uw verklaring hiervoor dat zij niet hebben gemikt, is maar weinig aannemelijk (gehoorverslag CGVS, p. 27). Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Wat betreft het medisch attest dat u neerlegt, dient te worden bemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig werd toegelicht in de bovenstaande beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Hoewel dit medisch attest bevestigt dat u brandwonden hebt op verschillende plaatsen van uw lichaam (rechterbovenarm, linkerschouderblad en achterhoofd) en het CGVS het bestaan van deze littekens niet betwijfeld, hebt u het CGVS niet kunnen overtuigen over de oorzaak van deze letsels, nl. een explosie uitgevoerd door Al-Shabaab en waarbij u het doelwit was (zie supra).

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). U

beweert afkomstig te zijn uit de stad Galkayo, waarvan het noordelijke deel onder het bewind valt van de semiautonome regio Puntland en het zuidelijke deel gecontroleerd wordt door de provincie Galmadug. U beweert uit het noordelijke deel afkomstig te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 6). Uit bijgevoegde informatie blijkt echter dat Puntland niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land (COI Focus Somalië: Actuele veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland, 4 november 2014). In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Puntland geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Injury Report".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 4 september 2015 in een eerste onderdeel een schending aan van de artikelen 48/3, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikel 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31 januari 1967.

Met betrekking tot zijn incoherente verklaringen aangaande de eerste ontmoetingen met Al-Shabaab, geeft verzoeker aan: "Echter begreep verzoeker de tolk niet altijd even goed en de vragen werden steeds op een andere manier verwoord zodat hij ze niet altijd even goed begreep.". Hij legt uit dat zijn coach inderdaad door de leden van Al-Shabaab gezocht werd en dat de leden van Al-Shabaab dit tegen verzoeker hadden verteld. Hij stelt dat zijn coach hem had gezegd dat hij benaderd werd door mensen, waaruit verzoeker afleidde dat dit dan de leden van Al-Shabaab zouden zijn, maar dat "de coach heeft deze bedreigingen nooit serieus genomen en dacht dat dit een grapje was van zijn voetballers".

Wat de tweede voetbalmatch betreft, schetst verzoeker "de context en het verloop van de feiten": "Aldus werd verzoeker na een eerste voetbalmatch (voetbalmatch 1) aangesproken door de leden van Al Shabaab met de eenvoudige vraag of hij zich niet wou aansluiten, waarna de leden van Al Shabaab verzoeker tweemaal hebben opgebeld en verzoeker hen heeft laten weten zich niet bij hen te willen aansluiten. Verzoeker leefde op dat moment nog niet ondergedoken en zette zijn normale leven verder. Twee weken na de eerste voetbalmatch en aldus na de eerste ontmoeting met Al Shabaab is verzoeker opnieuw naar een voetbalmatch gegaan (voetbalmatch 2). Na deze tweede voetbalmatch is verzoeker achtervolgd geweest door leden van Al Shabaab en is hij kunnen ontsnappen. Vanaf voetbalmatch 2 was verzoeker op zijn hoede en kwam hij na het mahrebgebed bijna niet meer buiten.". Hij legt nog uit dat hij na de tweede voetbalmatch eenmaal werd opgebeld door Al-Shabaab, dat hij in de 10de maand in 2010 nog een voetbalmatch had wanneer er de explosie plaatsvond. Volgens verzoeker haalt de commissaris-generaal in "zijn weigeringsbeslissing de diverse voetbalmatchen door elkaar en maakt hier geen onderscheid in haar vraagstelling waardoor er uiteraard verwarring ontstaat door verzoeker".

Betreffende de explosie na de tweede voetbalmatch en verzoekers onwetendheid over het lot van zijn coach, benadrukt verzoeker dat hij "ingevolge de explosie ernstig gekwetst werd aan zijn hoofd, rechterarm en rechterschouder. Hij werd in het ziekenhuis wakker en is daar drie maanden dienen te verblijven. Sindsdien heeft verzoeker zeer veel last van hoofdpijn en geheugenverlies. Het is voor hem zeer moeilijk om zaken te herinneren en te plaatsen.". Hij stelt dat hij nooit heeft geweten "wat er met zijn coach is gebeurd. Niemand heeft nog iets van hem vernomen. Dit is niet vreemd gelet op de

ernstige kwetsuren van verzoeker en het feit dat hij bewusteloos was. Nadien verbleef verzoeker bij stamleden in het dorpje Towfeh, waar hij verder werd verzorgd. Hij kwam niet meer in contact met zijn vrienden en heeft niet meer gaan voetballen.”.

Aangaande het contact tussen Al-Shabaab en zijn moeder, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij tweemaal in Towfeh heeft verbleven. Hij stelt dat hij de eerste keer in Towfeh verbleef na zijn verblijf in het ziekenhuis, waarna Al-Shabaab contact opnam met zijn moeder en zij hem uit angst heeft weggehaald uit Towfeh en heeft teruggebracht naar Galkayo. Verzoeker legt uit dat Al-Shabaab vervolgens nog twee keer gebeld heeft en dat hij op een avond in 2013 werd beschoten bij het verlaten van zijn huis, waarop hij opnieuw naar Towfeh is gevlucht waar hij twee maanden verbleef. Vervolgens zou Al-Shabaab opnieuw contact hebben opgenomen met zijn moeder, die hem opnieuw heeft weggehaald uit Towfeh, waarna ze op de vlucht gingen en van het ene huis naar het andere trokken.

Dat Al-Shabaab verzoeker ook niet wist te raken bij de beschieting in 2013, wijt hij aan dat de leden van Al-Shabaab *“uiteraard geen getrainde soldaten (zijn) die een schietcursus hebben ondergaan”.*

2.2. In een tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat *“uit het door verweerster bij het gehoorverslag gevoegde document (coi focus: de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland) voldoende blijkt dat d aanvallen van Al Shabaab in Puntland zijn toegenomen”* en dat *“hij vreest dat hij vermoord zal worden als hij terugkeert naar Somalië”* en dat Hij meent aldus *“minstens aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet”.*

2.3. In een derde onderdeel voert verzoeker een schending aan van artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van *“de beginselen met betrekking tot de bewijslast”* en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker is van oordeel dat *“de verwerende partij de door verzoeker afgelegde verklaringen niet terdege naar de inhoud heeft onderzocht”*, dat de commissaris-generaal *“ten onrechte de weigeringsbeslissing grotendeels baseert op het niet concreet maken van de gegronde / individuele vrees, doch zelf de beslissing in niet onbelangrijke mate gebaseerd heeft op “waarschijnlijkheden” en “mogelijkheden”*, dat *“nergens wordt bewezen dat bepaalde beweringen van verzoeker foutief zijn en dat over dat wat moeilijk aannemelijk wordt gemaakt, nergens wordt gesteld dat het niet zo is of kan zijn”* en dat de commissaris-generaal *“derhalve een beslissing neemt op basis van feiten die niet zeker zijn of vaststaan, enkel op basis van eigen vermoedens en waarschijnlijkheden”.*

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van 29 mei 2009 en besluit dat de commissaris-generaal *“zijn weigeringsbeslissing baseert vanuit het verkeerde uitgangspunt en de toedracht van de werkelijke grond van de zaak niet motiveert, laat staan weerlegt”*, terwijl *“het niet volstaat dat waar het CGVS de eigen “indrukken” en waarschijnlijkheden verlaat, zich dan louter op algemene rapporten baseert om de weigering zo aannemelijk te maken”*, er *“geen enkel bewijs van het tegendeel trouwens door verweerster naar voren wordt gebracht”* en er *“ook geen tegenstrijdigheden zijn tussen het eerste en tweede interview van verzoeker”.*

2.4. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming, toe te kennen.

Beoordeling

2.5. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.6. Verzoeker stelt de Al-Shabaab te vrezen in zijn land van herkomst. Zijn verklaringen dienaangaande zijn echter dermate incoherent, vaag, onaannemelijk en op bepaalde tegenstrijdig dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde vervolgingsfeiten.

2.7. Zo zijn verzoekers verklaringen op een essentieel punt onverzoenbaar waar hij op het Commissariaat-generaal over zijn eerste ontmoeting met Al-Shabaab stelt, dat Al-Shabaab zijn coach, die voor een buitenlandse instantie werkzaam was, wilde vermoorden (gehoor, p. 9), terwijl hij even later aangaf dat Al-Shabaab hem wilden gebruiken om mensen te vermoorden maar dat ze hem niet vertelden wie ze specifiek wilden vermoorden (gehoor, p. 19). Deze tegenstrijdigheid wordt niet weerlegd door de uitleg in het verzoekschrift dat zijn coach inderdaad door de leden van Al-Shabaab gezocht werd, dat de leden van Al-Shabaab dit tegen verzoeker hadden verteld, dat zijn coach hem had gezegd dat hij benaderd werd door mensen, waaruit verzoeker afleidde dat dit dan de leden van Al-Shabaab zouden zijn, maar dat *“de coach heeft deze bedreigingen nooit serieus genomen en dacht dat dit een grapje was van zijn voetballers”*. Bovendien stelt verzoeker aldus enerzijds dat de Al-Shabaab dermate te vrezen is dat hij ervoor naar het buitenland moet vluchten, maar anderzijds dat zijn coach, die een westerse sport beoefent en bovendien voor een buitenlandse instantie werkzaam was, meende dat deze groepering niet ernstig te nemen was.

Bovendien stemt deze versie van de feiten ook niet overeen met verzoekers aanvankelijke verklaring op het Commissariaat-generaal dat zijn coach hem toevertrouwd had dat hij verschillende keren door Al-Shabaab was benaderd (gehoor, p. 19-20). Waar in het verzoekschrift dienaangaande nog wordt aangevoerd dat verzoeker *“de tolk niet altijd even goed (begreep) en de vragen werden steeds op een andere manier verwoord zodat hij ze niet altijd even goed begreep”*, stelt de Raad vast dat verzoeker tweemaal bevestigde de tolk goed te hebben begrepen (gehoor, p. 2, 19). Verzoeker vermeldde op het einde van het gehoor weliswaar *“er kunnen wel wat misverstanden zijn geweest”*, maar hij stelde nergens dat hij de tolk of de vragen niet goed begreep en hij gaf ook niet aan bij welke delen hij eventueel moeilijkheden ondervonden had. Er werd nochtans aan het begin van het verhoor aangegeven dat verzoeker communicatieproblemen betreffende de vragen of de tolk meteen moest melden (gehoor, p. 2), wat verzoeker heeft nagelaten. Verzoeker is aldus laattijdig en niet concreet.

2.8. Voorts is het niet aannemelijk dat verzoeker zich zo snel na zijn ontmoeting met Al-Shabaab zomaar 's avonds buiten begaf om naar een voetbalmatch te gaan, waarna hij beschoten werd (gehoor, p. 10), omdat hij *“alle ellende was vergeten”* en *“er niet bij stil had gestaan”*, temeer daar verzoeker wel beweert dat Al-Shabaab vooral 's avonds toeslaat (gehoor, p. 11 en 27). Dat verzoeker *“op dat moment nog niet ondergedoken (leefde) en zijn normale leven verder (zette)”* en pas *“Vanaf voetbalmatch 2 op zijn hoede (was) en hij na het mahrebebed bijna niet meer buiten (kwam)”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, strookt niet met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal, waar hij aangaf na de eerste benadering door Al-Shabaab erg geschrokken, bang en *“in schok”* te zijn geweest (*“Ik schrok daarvan”, “Ik was bang en geschrokken”, “Ik was in schok”*; gehoor, p. 9), de volgende dag niet naar school te zijn gegaan (*“Ik ging naar huis en de volgende dag ging ik niet naar school”*; gehoor, p. 9) en telkens bang geweest te zijn toen ze hem daarna nog tweemaal belden (*“Ik was toen bang en kon niet*

anders doen dan de telefoon uit te zetten”, “Ik was bang en ik zei dat ze maar moesten doen wat ze deden”; gehoor, p. 9-10).

2.9. Ook verzoekers verklaringen over wat er na de beschieting nog gebeurde zijn incoherent. Enerzijds beweerde hij tot tweemaal toe dat hij in de periode tussen de beschieting en de explosie “*verschillende keren*” en “*vaak*” werd opgebeld door Al-Shabaab (gehoor, p. 10), maar anderzijds stelde hij dat hij slechts één keer werd opgebeld in deze periode (gehoor, p. 23).

2.10. Wat de explosie zelf betreft, die plaatsvond toen hij samen met zijn coach en een andere jongen met de auto onderweg waren naar een voetbalmatch, bleek verzoeker niet eens te weten of zijn coach, die achter het stuur zat, al dan niet was omgekomen (gehoor, p. 10 en 23). De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker het bewustzijn verloor bij de explosie en dat hij nadien bij stamleden in het dorpje Towfeh verbleef en geen contact meer had met zijn vrienden, kan deze frappante onwetendheid niet verschonen. Verzoeker verklaarde op het Commissariaat-generaal immers dat hij maandenlang in het ziekenhuis verbleef, waar hij verschillende bezoeken zou hebben gehad van zijn voetbalvrienden (“*Ik kreeg verschillende bezoeken, vooral jongens uit mijn team*”; gehoor, p. 10). Nadien verbleef hij vervolgens nog een lange tijd in Galkayo (gehoor, p. 24). De beweringen in het verzoekschrift dat verzoeker “*ingevolge de explosie ernstig gekwetst werd aan zijn hoofd, rechterarm en rechterschouder*”, dat hij “*zeer veel last van hoofdpijn en geheugenverlies*” heeft en dat “*het is voor hem zeer moeilijk om zaken te herinneren en te plaatsen*”, worden niet ondersteund door een medisch attest. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde onwetendheden onverkort blijven. Uit zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat verzoeker wél weet dat de jongen die achterin de wagen zat werd gedood en ook kon vertellen dat er tijdens zijn verblijf in het ziekenhuis een gevecht plaatsvond in de stad (“*In 2011 is er in de stad een gevecht geweest. Ik zat in het ziekenhuis op dat moment, maar je kon het wel horen.*”; gehoor, p. 10).

2.11. Verzoekers verklaringen over de chronologie van de feiten tijdens zijn onderduiken zijn eveneens incoherent. Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dat zijn moeder, na zijn eerste onderduiken in Towfeh, door Al-Shabaab werd gebeld met de vraag waar hij zich bevond, dat zij nadien naar Towfeh was geweest en dat Al-Shabaab er op die manier was achter gekomen dat hij zich daar bevond, waarna zijn moeder een tweede keer zou zijn opgebeld met de boodschap dat Al-Shabaab wist dat hij zich in Towfeh bevond, waarop zijn moeder hem uit het dorp zou hebben weggehaald (gehoor, p. 10-11). Later tijdens zijn gehoor beweerde verzoeker dan weer dat zijn moeder tijdens zijn eerste verblijf in Towfeh slechts één keer door Al-Shabaab werd gecontacteerd, waarbij haar gezegd werd dat ze wisten dat verzoeker nog leefde maar waarbij niet werd gesteld dat ze wisten waar hij was (gehoor, p. 25-26), waarna zijn moeder hem uit Towfeh heeft weggehaald om terug in Galkayo te gaan wonen (gehoor, p. 13 en 25). In zijn verzoekschrift lijkt verzoeker deze laatste versie van de feiten te bevestigen, waar hij stelt dat hij de eerste keer in Towfeh verbleef na zijn verblijf in het ziekenhuis, dat Al-Shabaab toen contact opnam met zijn moeder en zij hem uit angst heeft weggehaald uit Towfeh en heeft teruggebracht naar Galkayo, dat Al-Shabaab vervolgens nog twee keer gebeld heeft, dat hij op een avond in 2013 werd beschoten bij het verlaten van zijn huis, waarop hij opnieuw naar Towfeh is gevlucht waar hij twee maanden verbleef, dat Al-Shabaab vervolgens opnieuw contact zou hebben opgenomen met zijn moeder, die hem opnieuw heeft weggehaald uit Towfeh. Vooreerst wordt een tegenstrijdigheid niet opgeheven door het bevestigen een van de versies ervan. Bovendien is het geenszins logisch dat verzoeker na een telefoontje van de Al-Shabaab, waarin ze nergens aangaven te weten waar verzoeker zich bevond, naar Towfeh te gaan en verzoeker daar weg te halen en hem vervolgens terug naar Galkayo bracht, op een kleine 10 minuten van hun vroegere woonplaats (gehoor, p. 13 en 25). Bovendien blijft deze weergave van zijn feitenrelaas tegenstrijdig met zijn eerste verklaringen dienaangaande (gehoor, p. 10-11).

2.12. Verzoekers onaannemelijke verklaringen over de laatste beschieting waarvan hij meent het doelwit te zijn geweest doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Zo is het opvallend dat verzoeker zich enkele dagen na een telefonische bedreiging opnieuw 's avonds buiten zou begeven, wetende welk risico dit kon inhouden en welke aanvallen hij eerder al had doorstaan (gehoor, p. 27), temeer gelet op de verschillende demarches van verzoekers moeder om hem veilig te houden. Indien toevalligheden nooit kunnen uitgesloten worden is een aaneenschakeling van toevalligheden zoals door verzoeker verklaard wordt niet aannemelijk. Zo zou Al-Shabaab hem net toevallig opwachten de avond dat hij uitzonderlijk wel buiten komt terwijl altijd vanaf de middag thuis bleef (gehoor, p. 27); bovendien schiet Al-Shabaab tweemaal toevallig nooit raak niettemin zij verzoeker specifiek viseren en hem stonden op te wachten. De loutere bewering in het verzoekschrift dat de leden van Al-Shabaab

“uiteraard geen getrainde soldaten (zijn) die een schietcursus hebben ondergaan” is bezwaarlijk ernstig gezien de grote terreinveroveringen zij hebben verwezenlijkt en de zware gevechten die werden gevoerd om hen terug te drijven. Dat Al-Shabaab - net zoals de eerste keer dat verzoeker werd beschoten - verzoeker niet hebben kunnen raken, hoewel ze klaarstonden en verzoeker reeds in zijn deuropening bekogeld zou zijn geweest (gehoor, p. 27) wordt dan ook niet in het minst gedragen door verzoekers loutere beweringen.

2.13. In het verzoekschrift wordt nog gesteld dat *“de verwerende partij de door verzoeker afgelegde verklaringen niet terdege naar de inhoud heeft onderzocht”*, dat de commissaris-generaal *“ten onrechte de weigeringsbeslissing grotendeels baseert op het niet concreet maken van de gegronde / individuele vrees, doch zelf de beslissing in niet onbelangrijke mate gebaseerd heeft op “waarschijnlijkheden” en “mogelijkheden”*, dat *“nergens wordt bewezen dat bepaalde beweringen van verzoeker foutief zijn en dat over dat wat moeilijk aannemelijk wordt gemaakt, nergens wordt gesteld dat het niet zo is of kan zijn”* en dat de commissaris-generaal *“derhalve een beslissing neemt op basis van feiten die niet zeker zijn of vaststaan, enkel op basis van eigen vermoedens en waarschijnlijkheden”*. De Raad meent dat uit voorgaande opeenstapeling van incoherenties, vaagheden, onwetendheden en tegenstrijdigheden wel degelijk de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas kan worden afgeleid. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

2.14. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar weerlegt geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.15. De door verzoeker bijgebrachte *“Injury report”* bestaat uit een medisch verslag uit Puntland van 11 augustus 2015, een medisch rapport van 26 augustus 2014 opgesteld door Dr. L.B., een kinesitherapeutisch evolutieverlag van 29 augustus 2014 opgesteld door K.W. en een medisch verslag van 18 september 2014 opgesteld door Dr. V.R.. De Raad wijst erop dat deze attesten geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin verzoeker de vermelde verwondingen heeft opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan - rekening houdend met zijn bevindingen - vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004). Zo blijkt uit het medisch rapport van 26 augustus 2014 opgesteld door Dr. L.B. dat de vermelde omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen zou hebben opgelopen louter gesteund zijn op verzoekers eigen verklaringen, waaraan geen geloof kan worden gehecht.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.17. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in het noordelijke deel van de stad Galkayo, dat onder het bewind valt van de semiautonome regio Puntland, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van de *“COI Focus: Somalië: Actuele veiligheidssituatie in Puntland en*

Somaliland” van 4 november 2014 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier - en van de “COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland” van 15 juli 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan de verweernota -, stelt de Raad immers vast dat Puntland niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Besluit

2.18. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.19. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK